

Arrest

nr. 216 594 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 maart 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 24 april 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 juni 2018.

1.3. Op 29 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren op 01-03-1988 in Uige, Angola. U bent etnisch Bakongo en evangelisch christen. U heeft uw middelbaar beëindigd in 2012. U bent ongehuwd en u heeft een zoon die op 23-12-2017 in België is geboren. U woonde sinds uw twee jaar tot 2015 in Casenga, Johi Ya Henda wijk in Luanda. Op 29-06-2015 werd u in Luanda opgepakt door de politie omdat u deelnam aan een politieke manifestatie om activisten vrij te krijgen. U werd 2 dagen vastgehouden in Viana. Uw vriend die politiechef was heeft echter kunnen bekomen dat ze u vrijlieten. Deze politiechef heeft u in augustus 2015 naar de provincie Uige gebracht, waar u onderdook tot uw vertrek in januari 2016. U heeft Luanda verlaten op 29-01-2016. U bent legaal met het vliegtuig naar Portugal gereisd, vanwaar u met het vliegtuig naar België reisde en er aankwam op 30-01-2016. U diende er een verzoek tot internationale bescherming in op 19-03-2018.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Als eerste dient opgemerkt dat de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag, volstrekt niet verenigbaar is met een 'gegronde vrees voor vervolging', noch met een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Zo dient vastgesteld dat u Angola reeds verliet op datum van 29/01/2016 (zie 'Verklaring DVZ', p. 11 en CGVS, p. 7), waarna u – na uw aankomst te België op 30/01/2016, tot 19/03/2018 wachtte om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. **Dat u danig lang talmde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is volstrekt niet verenigbaar met de door u geopperde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. Het kan immers niet ingezien worden waarom u danig lang zou wachten met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, hoewel u eveneens beweert te zijn vervolgd door de Angolese autoriteiten, en verdere vervolging vreest in het geval u naar Angola zou terugkeren. Uw handelen is dan ook niet in overeenstemming te brengen met uw huidige geopperde vrees voor vervolging, en vraag om internationale bescherming.** Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook bij voorbaat in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en 'risico op het lijden van ernstige schade', in het geval u naar Angola zou terugkeren.

Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u een geldig visum zou zijn bekomen om naar België te reizen, niet aannemelijk worden bevonden, en uw verklaringen betreffende de wijze waarop u het land ongemerkt wist te verlaten, allesbehalve overtuigend.

U verklaarde dat, nadat u was vrijgekomen uit de gevangenis, er een politiechef u naar de provincie Uige heeft gebracht, waar u een tijd verbleef en die politiechef ondertussen 'alles' regelde voor uw reis, geld is gaan zoeken (CGVS, p. 6) en naar de ambassade van België is gegaan om een visum te regelen (CGVS, p. 7). U verklaarde later nog dat die chef u naar het woud had gebracht, dat u zich daar verstopt

heeft en er 5 maanden bleef (CGVS, p. 14). Uit informatie die het CGVS echter van de Belgische ambassade in Angola heeft gekregen, blijkt echter dat tal van persoonlijke gegevens werden overgemaakt, zoals adressen, loonbrieven, aanbevelingsbrieven. Later gevraagd hoe u erin slaagde het visum waarmee u naar België reisde, alsook uw paspoort, te bekomen, antwoordde u geenszins verhelderend dat het de [politie]chef was die uw paspoort regelde, en een visum voor u ging halen. **Dat u slechts weet te verklaren dat een 3e persoon 'alles regelde' en u – zonder dat u enigszins concreet weet uit te leggen hoe dit alles mogelijk was, gezien de situatie waarin u zich bevond – een geldig internationaal paspoort op uw naam, alsook een Schengenvisum voor België wist te bezorgen, overtuigt niet en is geenszins afdoende. Immers, dat u hieromtrent helemaal niets zou weten, en zelfs niet bij benadering zou weten uit te leggen hoe deze politiechef in dit alles sloeg, overtuigt niet. Daarenboven dient vastgesteld dat u Angola op legale wijze verliet, met een paspoort op uw eigen naam.** U gevraagd of de politie nog op zoek naar u was [toen u in Uige ondergedoken zat] (CGVS, p. 14), antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze zochten naar de mensen die gevlucht waren. U gevraagd met welk paspoort u naar België bent gereisd (CGVS, p. 21), verklaarde u met uw eigen paspoort. U gevraagd of dat op uw eigen naam stond, antwoordde u bevestigend. U gevraagd of het visum ook op uw naam stond, antwoordde u bevestigend. U gevraagd hoe u door de paspoortcontrole op de luchthaven in Angola bent geraakt (CGVS, p. 23), verklaarde u dat ze het u daar niet moeilijk hebben gemaakt, dat u een hoofddoek aan had, dat uw chef u is voorgedaan en dat u hem gevolgd bent. U verklaarde u dat u denkt dat die politiechef iemand kende die u heeft laten passeren. U gevraagd of u toen nog gezocht werd toen u die paspoortcontrole passeerde, verklaarde u dat u uw identiteitskaart niet bij had toen u opgepakt werd en u zomaar een naam heeft opgegeven toen ze u naar de cel hadden gebracht. U gevraagd of u uw eigen naam opgegeven heeft toen u opgepakt werd, verklaarde u dat u uw naam niet opgegeven heeft. **U gevraagd of zij niet uitgevist hebben wie u was, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat dat niet zoals hier is en dat ze niets hebben ontdekt.** U gevraagd waarom u dan moest onderduiken gezien uw naam niet bekend was, verklaarde u dat u een andere naam heeft opgegeven, maar dat ze uw gezicht wel hebben [gezien] en dat u een andere naam heeft gegeven toen ze uw identiteit vroegen. U geconfronteerd met de vaststelling dat ze uw identiteit dus niet kennen, en gevraagd of u dan wel gezocht wordt in Angola, verklaarde u dat u uw documenten pas regelde toen u reisde, dat u gezocht wordt in Angola en ze nu wel zullen weten dat u verdwenen bent. U gevraagd hoe u kan gezocht worden als ze uw identiteit niet eens kennen, verklaarde u dat de meeste mensen u wel kenden, maar dat uw naam niet op de papieren staat van de lijsten met mensen die werden opgepakt (CGVS, p. 24). U gevraagd wie u dan kende, verklaarde u dat de politie u kende toen u in de gevangenis zat en dat veel mensen u gezien hebben toen u opgepakt werd en naar de gevangenis werd gebracht. U gezegd dat de politie dan geweten moet hebben dat u een valse naam opgaf, als de politie u echt kende, verklaarde u dat u een Cedula [geboortboekje] had maar dat u geen identiteitskaart mee had [toen u in de gevangenis was] en er ook geen vingerafdruk was die ze konden controleren, dat u een andere naam heeft opgegeven, R.(...) en een valse achternaam waardoor ze niet wisten wie u was. Gesteld dat ze uw identiteit dus niet kenden, en vastgesteld dat u met uw paspoort op eigen naam het land heeft kunnen uitreizen, hetgeen er eerder op wijst dat u geenszins gezocht werd, verklaarde u dat ze u kenden van zien, van gezicht, ook al had u uw naam niet opgegeven; en dat het voldoende is dat ze je herkennen om je op te pakken. Uw verklaringen overtuigen niet, en zijn voorts tegenstrijdig met de eerder door u, tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, afgelegde verklaringen. Immers, eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de politiechef die u hielp ontsnappen – en uw uiteindelijk vertrek uit Angola organiseerde – uw lief was, met wie u reeds 3 jaren een verkering had (CGVS, p. 13). Nadat hij u hielp ontsnappen tijdens het gevangenen-transport, zo verklaarde u, vertelde hij u dat de politie nog steeds op zoek was, en in het bijzonder naar u, **daar geweten was dat u zijn vriendin was, en ze mogelijks ook vermoedden dat hij u hielp** (CGVS, p. 14). U verklaarde voorts dat veel mensen wisten dat jullie een relatie hadden met elkaar (CGVS, p. 15). Dat u later stelt dat de Angolese autoriteiten uw identiteit eigenlijk helemaal niet kennen – ter verklaring voor het feit dat u probleemloos het land kon verlaten met uw eigen paspoort – hoewel u eerder stelde dat vele mensen, alsook politieagenten, wisten van uw relatie met de politiechef [die reeds 3 jaren duurde], en de politiechef in kwestie daarom ook in de problemen kon komen, zijn geenszins coherente, noch consistente, verklaringen. Indien u werkelijk opgepakt werd, en het algemeen geweten was dat u reeds drie jaar lang een relatie had met de politiechef- waardoor men mogelijks kon vermoeden dat hij u hielp – is het geenszins aannemelijk, noch geloofwaardig, dat ze op geen enkele manier zouden weten wat uw werkelijke naam is. **Deze verklaringen overtuigen niet, en doen enkel ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten, en wijze waarop u het land verliet.** Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat u blijkbaar probleemloos door de paspoortcontrole kon passeren; om naar Europa te reizen, wat het ongeloofwaardig maakt dat u werkelijk gezocht zou worden door de Angolese autoriteiten.

U verklaarde dat u deelgenomen had aan een manifestatie die de vrijlating eiste van de activisten van de zaak '15+2', en u daarna opgepakt werd (CGVS, p. 6). U gevraagd hoeveel mensen in totaal werden opgepakt (CGVS, p. 20), verklaarde u dat u denkt meer dan 300 mensen. U gevraagd waarom u 300 denkt, verklaarde u dat er veel politiewagens waren, mensen werden opgepakt en heel de omgeving was omsingeld door de politie. **Dat er 300 mensen of honderden mensen zouden opgepakt zijn, wordt echter helemaal niet gesteund door de beschikbare informatie.** Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, spreekt een bron (Acled) van 'verschillende' arrestanten, waaronder enkele journalisten, wat toch iets heel anders is dan honderden arrestanten. Een bron spreekt van ten minste 10 gearresteerde personen, waaronder 1 journalist, en een andere bron vermeldt dat er 33 activisten en 4 journalisten opgepakt werden **die enkele uren later werden vrijgelaten**, afgezien van 9 activisten waarover nog geen nieuws was op 30 juli. De namen van deze 9 activisten waarover nog geen nieuws was op 30 juli zijn bekend: Adão Bunga "MC Life", Adolfo Campos, Agostinho Epalanga, Kika Delegado, Laurinda Gouveia, Manuel José Afonso "Feridão", Mário Faustino, Raúl Mandela and Valdemiro Piedade. **Deze beschikbare informatie is dan ook ernstig tegenstrijdig met uw verklaringen, dat u 2 dagen vastgehouden zou zijn na de manifestatie.** Indien dit werkelijk zo was, dringt de vraag zich op waarom uw naam dan niet wordt vermeld bij de activisten waarover nog geen nieuws was op 30 juli 2015. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u 2 dagen in de gevangenis zou gezeten hebben, noch aan uw arrestatie die hiervan de oorzaak zou geweest zijn. U gevraagd of u lid was van enige beweging of groep (CGVS, p. 7), verklaarde u geen lid [te zijn], en dat u alleen bent gaan deelnemen omwille van een vriend die wel bij een groep hoorde. U gevraagd bij welke groep die vriend hoorde (CGVS, p. 7), verklaarde u de groep van activisten, de activisten van 15+2. **U gevraagd of uw vriend dan één van die 15+2 was, antwoordde u bevestigend. U gevraagd wat de naam is van uw vriend, antwoordde u Domingo da Cruz.** U verklaarde later dat die activisten, voor wiens vrijlating jullie gingen betogen, op 20 juni werden gearresteed (CGVS, p. 9), afgezien van de twee meisjes die niet op die dag werden gearresteed. U gevraagd of de rest op 20 juni werd gearresteed, antwoordde u bevestigend. U gevraagd of ook uw vriend Domingos [gearresteed werd op 20 juni], antwoordde u bevestigend. U gezegd dat volgens informatie van het CGVS hij pas de dag erna werd gearresteed, vroeg u zich eerst af of Domingos da Cruz bedoeld werd, waarna u dan plots verklaarde dat er Domingos da Cruz uit de groep was en Domingos die uw vriend was. U gevraagd of ze twee verschillende personen zijn, antwoordde u bevestigend. U gezegd dat u nochtans aan het begin van het interview zei dat uw vriend Domingos da Cruz deel uitmaakte van de 15+2 groep, verklaarde u dat hij deel uitmaakte van die groep, maar dat degene die door de regering gekend waren, die 17 mensen waren [die gearresteed waren], dat hij deel uitmaakte van de groep maar de regering alleen die 15+2 kent. Het dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen aanpast naargelang de informatie die u gegeven wordt. U verklaarde immers eerst bevriend te zijn met Domingos da Cruz die deel uitmaakte van de groep die als 15+2 gekend was, en u verklaarde dat uw vriend Domingos ook op 20 juni [2015] gearresteed werd, maar wanneer u dan geconfronteerd met informatie dat dat niet juist is, wijzigt u plots uw verklaringen en verklaart u dat u eigenlijk niet de echte Domingos da Cruz kent, maar iemand anders met dezelfde naam, wat geenszins weet te overtuigen gezien u eerst verklaarde de Domingos da Cruz te kennen, van de groep die gekend stond als de 15+2. **Uw wijzigende verklaringen bevestigen slechts het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.** Bovendien is het helemaal niet mogelijk dat er nog iemand anders – een tweede Domingos da Cruz – deel uitmaakte van de groep 15+2 gezien dit eigenlijk niet om een echte groep of beweging gaat, maar deze naam werd gegeven aan de 17 activisten die werden opgepakt in 2015 en voor de rechtbank werden gebracht. De namen van deze 17 activisten zijn bekend, en er komt slechts één Domingos da Cruz in voor (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u zegt dat uw vriend, die niet gearresteed werd, deel uitmaakte van die groep, is dus helemaal niet mogelijk en toont aan dat u helemaal geen inzicht heeft in de zaak van '15+2'. **Dit doet dan ook verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.**

U verklaarde dat u deelgenomen had aan een manifestatie die de vrijlating eiste van de activisten van de zaak 15+2, en u daarna opgepakt werd (CGVS, p. 6). U gevraagd wat er ondertussen gebeurd is met die activisten (CGVS, p. 11), verklaarde u dat u het niet weet, dat u er niets meer van gehoord heeft nadat u was ondergedoken in de provincie en dat u er verder niets meer van vernomen heeft nadat u naar hier bent gekomen. U gevraagd of u nog opgevolgd heeft wat er met hen gebeurd is, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat sinds u hier bent u geen contact meer heeft met mensen ginder, en dat die chef die u geholpen heeft u op het hart heeft gedrukt dat u geen communicatie meer mocht hebben met anderen. U gevraagd of u nog opgezocht heeft wat er met hen [die activisten] is gebeurd, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u dat niet gedaan heeft. U gevraagd waarom niet, verklaarde u **dat uw verhaal nu gedaan is, dat u daar weg bent en u nu hier bent.** U gezegd dat dat

wel de reden is waarom u uw land heeft verlaten, verklaarde u dat u het niet meer opvolgt en dat u niets van Angola nog opvolgt. U gevraagd wat er gebeurd is met uw vriendin die gearresteerd is, verklaarde u dat jullie niet in dezelfde cel zaten en dat die politieman haar niet meer gezien heeft. U gevraagd of u haar heeft proberen te contacteren, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze in ze in de gevangenis zat, dat u gevraagd heeft aan uw vriend om haar te helpen maar dat hij haar niet heeft gevonden. U gezegd dat u zelf kon uitvissen wat er met haar gebeurd is, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u geen contact had met haar, dat uw vriend contact had met haar en u gevraagd had om haar te bevrijden. U gezegd dat u in België geprobeerd kon hebben om uw vriendin te bereiken, verklaarde u dat u nooit contact heeft gehad met haar, dat haar familie zei dat ze geen spoor hadden van haar, dat ze misschien naar het buitenland is gegaan. **Dat u helemaal geen moeite deed om op te volgen wat er is gebeurd met de activisten komt dan ook uiterst bevreemdend over gezien u betoogde voor de vrijlating van die activisten en dat de reden is waarom u werd opgepakt, 2 dagen in de cel bleef en uiteindelijk het land moest ontvluchten en de halve wereld naar Europa afreisde. Dat uw interesse in dit alles plots als sneeuw voor de zon verdwenen blijkt, omdat 'u er weg bent, en uw verhaal nu gedaan is', wijst immers op een dermate desinteresse uwentwege, voor de zaak waarvoor u zich beweerdelijk inzette, en uw vrijheid en veiligheid riskeerde, alsof uw politiek engagement zich enkel beperkt tot uw wedervaren in Angola en de beweerdte vervolgingsfeiten die u er zou hebben ondergaan. Uw verklaringen geven derhalve enkel blijk van opportunisme, veeleer dan een werkelijk en oprecht, politiek engagement.** Dat u verder ook helemaal geen moeite bleek te doen om uw vriendin [waarmee u ging betogen], die met u werd opgepakt, te contacteren, komt ook uiterst bevreemdend over. Uw desinteresse in de zaak is uiterst onlogisch gezien deze betoging de oorzaak was van uw problemen in Angola en deze apathie doet dan ook verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek.

U legde nog enkele documenten neer, zoals een kopie van uw visum voor de Schengenzone, uitgegeven op 15-01-2016. U legde een kopie neer van enkele pagina's van uw paspoort, u legde uw originele geboorteakte en originele geboorteboekje neer, uw vliegticket, een geboorteakte van uw zoon [geboren in België] en een vaccinatiekaart. Het CGVS betwist noch uw Angolese nationaliteit noch het feit dat u legaal naar België bent gekomen. Uw vaccinatiekaart en geboorteakte van uw zoon zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag. Deze documenten kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen, wel integendeel: het feit dat u kopieën neerlegt van uw paspoort en niet uw origineel paspoort wijst er op dat u misschien iets te verbergen heeft, wat bevestigd werd door uw verklaringen. U verklaarde immers eerst dat uw visum dat u van België kreeg [2016] uw eerste visum was (CGVS, p. 22), hoewel uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u in 2013 een Schengenvisum type A heeft gekregen van de Nederlandse ambassade in Zuid-Afrika. Deze verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door haar ingediende aanvraag tot internationale bescherming, waaruit volgens verzoekster duidelijk blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoekster stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit om haar verzoek om internationale bescherming als ongegrond af te wijzen. Verzoekster meent dat uit haar verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor is gekomen, dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat haar leven of minstens haar vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst. Zij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan zij net te lijden heeft. Het bewijzen van een gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak, aldus verzoekster, die aanhaalt dat het wantrouwen van de verzoeker om internationale bescherming tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak wordt meegenomen naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen. Verzoekster stelt dat zij deze vrees heeft meegenomen naar België waar zij bescherming zocht. Verzoekster stelt verder dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details en zij benadrukt dat zij in haar voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met haar tendentieuze weergave van de feiten haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin zij zich bevond. Zij vraagt zich dan ook af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. Voorts is de bestreden beslissing naar het oordeel van verzoekster uiterst onduidelijk en zeer karig wat haar motivering betreft. Zij stelt dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst, waarbij duidelijk is dat de heersende politieke partij aanwezig is tot in de hoogste regionen van de macht, en aldus de overheid en haar vertegenwoordigers (zoals politie) kan gebruiken om politieke opposanten het leven onmogelijk te maken door hen voor het minste te arresteren en telkens zwaar te mishandelen. Er worden zelfs regelmatig politieke moorden gepleegd en de daders van die misdrijven blijven bovendien buiten schot, omdat diezelfde overheid en haar vertegenwoordigers hen de nodige bescherming verlenen, aldus nog verzoekster, die vervolgens een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht om naar Angola terug te keren, terwijl voormeld artikel de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar zijn leven of zijn vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in elk geval de verplichting heeft na te gaan of er *in casu* sprake is van bedreiging van haar leven en vrijheid bij een terugkeer naar Angola. Verzoekster meent dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. Zij licht toe: *“Doordat het Commissariaat-Generaal zonder meer het beroep heeft verworpen, kon zij zonder enig verder onderzoek de aanvraag van verzoekende partij afwijzen.*

Nochtans is er een reëel risico voor verzoekende partij: naar Uige kan zij onmogelijk terugkeren.

Door op geen van deze elementen in te gaan werd de verplichting om de verklaringen van verzoekster te toetsen aan hun waarachtigheid geschonden.

Dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor haar terugkeer naar Angola, is begrijpelijk nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers vallen.

Immers stelt het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de lokale autoriteiten grote capaciteitsproblemen ondervinden waardoor hun dienstverlening ontoereikend kan zijn.

*Het Ministerie van Buitenlandse Zaken laat verder weten dat de veiligheidssituatie in Angola onzeker blijft en het er **onveilig** is. Er geldt een verhoogd risico voor aanslagen, ontvoering en banditisme*

De wegen zijn er onbeveiligd en zeer gevaarlijk.

Verzoekende partij verwijst overigens naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties, waaruit overduidelijk blijkt dat, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land ontvlucht hebben.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoekende partij terug te sturen naar haar geboorteland.

De vrees voor een terugkeer is derhalve gerechtvaardigd, zodat verzoekende partij zich terecht vluchteling verklaarde.

Minstens kon het gevoerde onderzoek niet tot de genomen beslissing leiden.

Het middel is derhalve gegrond."

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht naar Angola terug te keren zodat zij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Zij verwijst opnieuw naar haar feitenrelaas en stelt dat zij, afgezien van het gevaar dat in Angola nog steeds bestaat, bij een terugkeer onmiskenbaar een probleem zal hebben met de politie en het gerecht.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. Volgens verzoekster werd haar aanvraag zomaar verworpen om reden dat zij geen gegronde vrees zou kunnen aantonen. Verzoekster meent dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, dan nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten. Zij benadrukt dat er wel degelijk een politiek aspect gelegen is in de problematiek die haar treft en stelt de indruk te hebben dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt zodat men zich de vraag kan stellen in hoeverre de behandeling van een asioldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

2.5. In een vijfde middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoekster opnieuw de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Zij hekelt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering vermeldt waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Zij citeert een passage uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit volgens verzoekster blijkt dat de situatie in geheel Angola onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van een andere origine, aldus nog verzoekster.

2.6. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.7. Vooreerst dient erop gewezen dat het de Raad op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift allerminst duidelijk is op welke wijze verzoekster haar rechten van verdediging geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het eerste en vijfde middel niet dienstig aangevoerd.

2.8.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de extreme laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming volstrekt niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) haar verklaringen betreffende de wijze waarop zij een geldig internationaal paspoort op haar naam, alsook een Schengenvisum voor België zou hebben bekomen niet aannemelijk zijn en ook haar verklaringen betreffende de wijze waarop zij het land ongemerkt wist te verlaten allesbehalve overtuigen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iii) haar verklaringen over de arrestaties tijdens een manifestatie die de vrijlating eiste van de activisten in de zaak '15+2' niet worden gesteund door de beschikbare informatie, (iv) zij haar verklaringen over haar vriend Domingos da Cruz, over diens betrokkenheid bij de '15+2' groep en over diens arrestatie aanpast naargelang de informatie die haar gegeven wordt, (v) zij helemaal geen moeite deed om op te volgen wat er is gebeurd met de activisten omdat "zij er weg is, en haar verhaal nu gedaan is", wat wijst op een desinteresse van harentwege voor de zaak waarvoor zij zich beweerdelijk inzette en haar vrijheid en veiligheid riskeerde, en zij ook helemaal geen moeite deed om haar vriendin, met wie zij ging betogen en die met haar werd opgepakt, te contacteren, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar geopperde feiten in het kader van haar verzoek en (vi) de door haar neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.8.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 augustus 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.8.3. In zoverre verzoekster aanvoert dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, en zij het zelfs heeft over een tendentieuze weergave van de feiten, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoekster in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoekster die te allen tijde kan raadplegen. De Raad stelt verder vast dat de feitenweergave in verzoeksters verzoekschrift nagenoeg volledig overeenstemt met de feitenweergave van de bestreden beslissing. De Raad stelt aldus vast dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoekster relevante feiten uit het administratief dossier overneemt. Overigens wordt door verzoekster niet in het minst toegelicht welke belangrijke details niet in overweging zouden zijn genomen in de bestreden beslissing, noch wordt verduidelijkt waarom de feitenweergave van de bestreden beslissing tendentiekus zou zijn. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de uithaal van verzoekster naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stellende dat deze onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin zij zich bevond, elke grondslag mist.

2.9. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.10. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt, kan immers geen geloof worden gehecht aan haar beweringen dat zij in juli 2015 in Luanda werd opgepakt door de politie omdat zij deelnam aan een politieke manifestatie om activisten vrij te krijgen en dat zij om deze reden nog steeds vervolging vrees in geval van terugkeer naar Angola.

2.10.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoeksters extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming: ***“Als eerste dient opgemerkt dat de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag, volstrekt niet verenigbaar is met een ‘gegronde vrees voor vervolging’, noch met een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’.*** Zo dient vastgesteld dat u Angola reeds verliet op datum van 29/01/2016 (zie ‘Verklaring DVZ’, p. 11 en CGVS, p. 7), waarna u – na uw aankomst te België op 30/01/2016, tot 19/03/2018 wachtte om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. ***Dat u danig lang talmde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is volstrekt niet verenigbaar met de door u geopperde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. Het kan immers niet ingezien worden waarom u danig lang zou wachten met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, hoewel u eveneens beweert te zijn vervolgd door de Angolese autoriteiten, en verdere vervolging vreest in het geval u naar Angola zou terugkeren. Uw handelen is dan ook niet in overeenstemming te brengen met uw huidige geopperde vrees voor vervolging, en vraag om internationale bescherming.*** Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook bij voorbaat in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ en ‘risico op het lijden van ernstige schade’, in het geval u naar Angola zou terugkeren.”

Verzoeksters houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij/zij zich, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met de argumentatie in het

verzoekschrift dat de illegaliteit en het lege bestaan in België veiliger was dan haar leven in Angola, dat haar gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten eveneens een rol speelde en dat bovendien pas na de geboorte van haar zoon een medewerkster van de gemeente haar wees op de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, brengt verzoekster geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Zoals verzoekster er in het verzoekschrift zelf op wijst, heeft zij immers bijna twee jaar lang illegaal in België verbleven waardoor zij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar haar thuisland te worden gerepatrieerd. Dat verzoekster na haar aankomst in België bijna twee jaar wachtte om zich vluchteling te verklaren toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn/haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeksters laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.10.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: ***“Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u een geldig visum zou zijn bekomen om naar België te reizen, niet aannemelijk worden bevonden, en uw verklaringen betreffende de wijze waarop u het land ongemerkt wist te verlaten, allesbehalve overtuigend.***

*U verklaarde dat, nadat u was vrijgekomen uit de gevangenis, er een politiechef u naar de provincie Uige heeft gebracht, waar u een tijd verbleef en die politiechef ondertussen ‘alles’ regelde voor uw reis, geld is gaan zoeken (CGVS, p. 6) en naar de ambassade van België is gegaan om een visum te regelen (CGVS, p. 7). U verklaarde later nog dat die chef u naar het woud had gebracht, dat u zich daar verstoppt heeft en er 5 maanden bleef (CGVS, p. 14). Uit informatie die het CGVS echter van de Belgische ambassade in Angola heeft gekregen, blijkt echter dat tal van persoonlijke gegevens werden overgemaakt, zoals adressen, loonbrieven, aanbevelingsbrieven. Later gevraagd hoe u erin slaagde het visum waarmee u naar België reisde, alsook uw paspoort, te bekomen, antwoordde u geenszins verhelderend dat het de [politie]chef was die uw paspoort regelde, en een visum voor u ging halen. **Dat u slechts weet te verklaren dat een 3e persoon ‘alles regelde’ en u – zonder dat u enigszins concreet weet uit te leggen hoe dit alles mogelijk was, gezien de situatie waarin u zich bevond – een geldig internationaal paspoort op uw naam, alsook een Schengenvisum voor België wist te bezorgen, overtuigt niet en is geenszins afdoende. Immers, dat u hieromtrent helemaal niets zou weten, en zelfs niet bij benadering zou weten uit te leggen hoe deze politiechef in dit alles sloeg, overtuigt niet. Daarenboven dient vastgesteld dat u Angola op legale wijze verliet, met een paspoort op uw eigen naam.** U gevraagd of de politie nog op zoek naar u was [toen u in Uige ondergedoken zat] (CGVS, p. 14), antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze zochten naar de mensen die gevlucht waren. U gevraagd met welk paspoort u naar België bent gereisd (CGVS, p. 21), verklaarde u met uw eigen paspoort. U gevraagd of dat op uw eigen naam stond, antwoordde u bevestigend. U gevraagd of het visum ook op uw naam stond, antwoordde u bevestigend. U gevraagd hoe u door de paspoortcontrole op de luchthaven in Angola bent geraakt (CGVS, p. 23), verklaarde u dat ze het u daar niet moeilijk hebben gemaakt, dat u een hoofddoek aan had, dat uw chef u is voorgegaan en dat u hem gevolgd bent. U verklaarde u dat u denkt dat die politiechef iemand kende die u heeft laten passeren. U gevraagd of u toen nog gezocht werd toen u die paspoortcontrole passeerde, verklaarde u dat u uw identiteitskaart niet bij had toen u opgepakt werd en u zomaar een naam heeft opgegeven toen ze u naar de cel hadden gebracht. U gevraagd of u uw eigen naam opgegeven heeft toen u opgepakt werd, verklaarde u dat u uw naam niet opgegeven heeft. **U gevraagd of zij niet uitgevist hebben wie u was, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat dat niet zoals hier is en dat ze niets hebben ontdekt.** U gevraagd waarom u dan moest onderduiken gezien uw naam niet bekend was, verklaarde u dat u een andere naam heeft opgegeven, maar dat ze uw gezicht wel hebben [gezien] en dat u een andere naam heeft gegeven toen ze uw identiteit vroegen. U geconfronteerd met de vaststelling dat ze uw identiteit dus niet kennen, en gevraagd of u dan wel gezocht wordt in Angola, verklaarde u dat u uw documenten pas regelde toen u reisde, dat u gezocht wordt in Angola en ze nu wel zullen weten dat u verdwenen bent. U gevraagd hoe u kan gezocht worden als ze uw identiteit niet eens kennen, verklaarde u dat de meeste mensen u wel kenden, maar dat uw naam niet op de papieren staat van de lijsten met mensen die werden opgepakt (CGVS, p. 24). U gevraagd wie u dan kende, verklaarde u dat de politie u kende toen u in de gevangenis zat en dat*

veel mensen u gezien hebben toen u opgepakt werd en naar de gevangenis werd gebracht. U gezegd dat de politie dan geweten moet hebben dat u een valse naam opgaf, als de politie u echt kende, verklaarde u dat u een Cedula [geboortboekje] had maar dat u geen identiteitskaart mee had [toen u in de gevangenis was] en er ook geen vingerafdruk was die ze konden controleren, dat u een andere naam heeft opgegeven, R.(...) en een valse achternaam waardoor ze niet wisten wie u was. Gesteld dat ze uw identiteit dus niet kenden, en vastgesteld dat u met uw paspoort op eigen naam het land heeft kunnen uitreizen, hetgeen er eerder op wijst dat u geenszins gezocht werd, verklaarde u dat ze u kenden van zien, van gezicht, ook al had u uw naam niet opgegeven; en dat het voldoende is dat ze je herkennen om je op te pakken. Uw verklaringen overtuigen niet, en zijn voorts tegenstrijdig met de eerder door u, tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, afgelegde verklaringen. Immers, eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de politiechef die u hielp ontsnappen – en uw uiteindelijk vertrek uit Angola organiseerde – uw lief was, met wie u reeds 3 jaren een verkering had (CGVS, p. 13). Nadat hij u hielp ontsnappen tijdens het gevangenen transport, zo verklaarde u, vertelde hij u dat de politie nog steeds op zoek was, en in het bijzonder naar u, **daar geweten was dat u zijn vriendin was, en ze mogelijks ook vermoedden dat hij u hielp** (CGVS, p. 14). U verklaarde voorts dat veel mensen wisten dat jullie een relatie hadden met elkaar (CGVS, p. 15). Dat u later stelt dat de Angolese autoriteiten uw identiteit eigenlijk helemaal niet kennen – ter verklaring voor het feit dat u probleemloos het land kon verlaten met uw eigen paspoort – hoewel u eerder stelde dat vele mensen, alsook politieagenten, wisten van uw relatie met de politiechef [die reeds 3 jaren duurde], en de politiechef in kwestie daarom ook in de problemen kon komen, zijn geenszins coherente, noch consistente, verklaringen. Indien u werkelijk opgepakt werd, en het algemeen geweten was dat u reeds drie jaar lang een relatie had met de politiechef- waardoor men mogelijks kon vermoeden dat hij u hielp – is het geenszins aannemelijk, noch geloofwaardig, dat ze op geen enkele manier zouden weten wat uw werkelijke naam is. **Deze verklaringen overtuigen niet, en doen enkel ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten, en wijze waarop u het land verliet.** Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat u blijkbaar probleemloos door de paspoortcontrole kon passeren; om naar Europa te reizen, wat het ongeloofwaardig maakt dat u werkelijk gezocht zou worden door de Angolese autoriteiten.” Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot de loutere herhaling van haar eerdere verklaringen dat zij onderdook in de bossen bij een dame die haar voor enkele maanden opving en dat haar vriend haar vertrek, visum, paspoort, enz. regelde, en de stelling dat het loutere feit dat ze Angola legaal verliet geen afbreuk doet aan haar gegronde vrees. Zij brengt hiermee echter geen elementen of argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad merkt hierbij nog op dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeksters paspoort werd afgeleverd op 29 oktober 2014 en geldig was tot 29 oktober 2019 (zie map landeninformatie, stuk 5 COI Case “Visa 2018-AGO13” van 29 juni 2018), vaststelling welke andermaal de geloofwaardigheid onderuit haalt van verzoeksters verklaringen waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud liet optekenen: **“Hoe kwam u aan dat paspoort en dat visum? De chef zelf heeft dat paspoort geregeld voor mij en een visum gaan halen op de ambassade.”** (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

2.10.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift ontkent dat zij zou hebben gezegd dat er tijdens de manifestatie die de vrijlating eiste van de activisten van de zaak ‘15+2’ 300 manifestanten werden opgepakt, volstaat het te verwijzen naar de notities van het persoonlijk onderhoud, waarin de Raad het volgende leest: **“Hoeveel mensen deden er ongeveer mee aan die betoging? Het waren er veel, veel volk, niet te tellen. Tientallen of duizendtallen? Tientallen, maar het is moeilijk te zeggen, er was veel volk. Hoeveel mensen werden er in totaal opgepakt, weet u dat? Ik denk meer dan 300 mensen. Waarom denkt u 300? Omdat er veel politiewagens waren, mensen werden opgepakt, heel die omgeving was omsingeld door de politie.”** (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Gelet op deze verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: **“U verklaarde dat u deelgenomen had aan een manifestatie die de vrijlating eiste van de activisten van de zaak ‘15+2’, en u daarna opgepakt werd (CGVS, p. 6). U gevraagd hoeveel mensen in totaal werden opgepakt (CGVS, p. 20), verklaarde u dat u denkt meer dan 300 mensen. U gevraagd waarom u 300 denkt, verklaarde u dat er veel politiewagens waren, mensen werden opgepakt en heel de omgeving was omsingeld door de politie. Dat er 300 mensen of honderden mensen zouden opgepakt zijn, wordt echter helemaal niet gesteund door de beschikbare informatie.** Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, spreekt een bron (Acled) van ‘verschillende’ arrestanten, waaronder enkele journalisten, wat toch iets heel anders is dan honderden arrestanten. Een bron spreekt van ten minste 10 gearresteerde personen, waaronder 1 journalist, en een andere bron vermeldt dat er 33 activisten en 4 journalisten opgepakt werden **die enkele uren later werden vrijgelaten**, afgezien van 9 activisten waarover nog

geen nieuws was op 30 juli. De namen van deze 9 activisten waarover nog geen nieuws was op 30 juli zijn bekend: Adão Bunga "MC Life", Adolfo Campos, Agostinho Epalanga, Kika Delegado, Laurinda Gouveia, Manuel José Afonso "Feridão", Mário Faustino, Raúl Mandela and Valdemiro Piedade. **Deze beschikbare informatie is dan ook ernstig tegenstrijdig met uw verklaringen, dat u 2 dagen vastgehouden zou zijn na de manifestatie.** Indien dit werkelijk zo was, dringt de vraag zich op waarom uw naam dan niet wordt vermeld bij de activisten waarover nog geen nieuws was op 30 juli 2015. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u 2 dagen in de gevangenis zou gezeten hebben, noch aan uw arrestatie die hiervan de oorzaak zou geweest zijn."

2.10.4. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, wordt verzoeksters geloofwaardigheid verder onderuit gehaald door haar wisselende verklaringen over haar vriend Domingos da Cruz: "U gevraagd of u lid was van enige beweging of groep (CGVS, p. 7), verklaarde u geen lid [te zijn], en dat u alleen bent gaan deelnemen omwille van een vriend die wel bij een groep hoorde. U gevraagd bij welke groep die vriend hoorde (CGVS, p. 7), verklaarde u de groep van activisten, de activisten van 15+2. **U gevraagd of uw vriend dan één van die 15+2 was, antwoordde u bevestigend. U gevraagd wat de naam is van uw vriend, antwoordde u Domingo da Cruz.** U verklaarde later dat die activisten, voor wiens vrijlating jullie gingen betogen, op 20 juni werden gearresteerd (CGVS, p. 9), afgezien van de twee meisjes die niet op die dag werden gearresteerd. U gevraagd of de rest op 20 juni werd gearresteerd, antwoordde u bevestigend. U gevraagd of ook uw vriend Domingos [gearresteerd werd op 20 juni], antwoordde u bevestigend. U gezegd dat volgens informatie van het CGVS hij pas de dag erna werd gearresteerd, vroeg u zich eerst af of Domingos da Cruz bedoeld werd, waarna u dan plots verklaarde dat er Domingos da Cruz uit de groep was en Domingos die uw vriend was. U gevraagd of ze twee verschillende personen zijn, antwoordde u bevestigend. U gezegd dat u nochtans aan het begin van het interview zei dat uw vriend Domingos da Cruz deel uitmaakte van de 15+2 groep, verklaarde u dat hij deel uitmaakte van die groep, maar dat degene die door de regering gekend waren, die 17 mensen waren [die gearresteerd waren], dat hij deel uitmaakte van de groep maar de regering alleen die 15+2 kent. Het dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen aanpast naargelang de informatie die u gegeven wordt. U verklaarde immers eerst bevriend te zijn met Domingos da Cruz die deel uitmaakte van de groep die als 15+2 gekend was, en u verklaarde dat uw vriend Domingos ook op 20 juni [2015] gearresteerd werd, maar wanneer u dan geconfronteerd met informatie dat dat niet juist is, wijzigt u plots uw verklaringen en verklaart u dat u eigenlijk niet de echte Domingos da Cruz kent, maar iemand anders met dezelfde naam, wat geenszins weet te overtuigen gezien u eerst verklaarde de Domingos da Cruz te kennen, van de groep die gekend stond als de 15+2. **Uw wijzigende verklaringen bevestigen slechts het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.** Bovendien is het helemaal niet mogelijk dat er nog iemand anders – een tweede Domingos da Cruz – deel uitmaakte van de groep 15+2 gezien dit eigenlijk niet om een echte groep of beweging gaat, maar deze naam werd gegeven aan de 17 activisten die werden opgepakt in 2015 en voor de rechtbank werden gebracht. De namen van deze 17 activisten zijn bekend, en er komt slechts één Domingos da Cruz in voor (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u zegt dat uw vriend, die niet gearresteerd werd, deel uitmaakte van die groep, is dus helemaal niet mogelijk en toont aan dat u helemaal geen inzicht heeft in de zaak van '15+2'. **Dit doet dan ook verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.**" Deze pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing vinden allen steun in het administratief dossier zodat verzoekster in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat het incorrect is dat zij verschillende malen haar verklaringen heeft gewijzigd en dat zij nergens zou hebben laten uitschijnen dat haar vriend de persoon zou zijn die werd gearresteerd. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat haar vriend Domingos da Cruz Albana betrokken was bij de groepering rond '15+2' doch niet behoorde tot de 17 die effectief werden gearresteerd op 20 juni 2015 en dat het louter toeval betreft dat er bij de '15+2' ook iemand gearresteerd werd met quasi dezelfde naam. Zij houdt hiermee louter vast aan één versie van haar tegenstrijdige verklaringen, wat onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het expliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is immers geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Verzoekster gaat er in het verzoekschrift overigens volledig aan voorbij dat de groep '15+2' geen echte groepering of beweging betreft maar precies de naam is die werd gegeven aan de 17 activisten die in 2015 werden opgepakt en voor de rechtbank werden gebracht. Haar bewering dat haar vriend, die niet gearresteerd werd, deel uitmaakte van die groep, is dus helemaal niet mogelijk en toont overduidelijk aan dat zij helemaal geen inzicht heeft in de zaak van '15+2'.

2.10.5. Ook verzoeksters verregaande desinteresse in het verdere verloop van de zaak '15+2' en in het lot van haar vriendin, die blijkens haar verklaringen samen met haar werd opgepakt tijdens de betoging,

doet verder afbreuk aan de oprechtheid van haar asielrelaas. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“U verklaarde dat u deelgenomen had aan een manifestatie die de vrijlating eiste van de activisten van de zaak 15+2, en u daarna opgepakt werd (CGVS, p. 6). U gevraagd wat er ondertussen gebeurd is met die activisten (CGVS, p. 11), verklaarde u dat u het niet weet, dat u er niets meer van gehoord heeft nadat u was ondergedoken in de provincie en dat u er verder niets meer van vernomen heeft nadat u naar hier bent gekomen. U gevraagd of u nog opgevolgd heeft wat er met hen gebeurd is, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat sinds u hier bent u geen contact meer heeft met mensen ginder, en dat die chef die u geholpen heeft u op het hart heeft gedrukt dat u geen communicatie meer mocht hebben met anderen. U gevraagd of u nog opgezocht heeft wat er met hen [die activisten] is gebeurd, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u dat niet gedaan heeft. U gevraagd waarom niet, verklaarde u **dat uw verhaal nu gedaan is, dat u daar weg bent en u nu hier bent.** U gezegd dat dat wel de reden is waarom u uw land heeft verlaten, verklaarde u dat u het niet meer opvolgt en dat u niets van Angola nog opvolgt. U gevraagd wat er gebeurd is met uw vriendin die gearresteerd is, verklaarde u dat jullie niet in dezelfde cel zaten en dat die politiemann haar niet meer gezien heeft. U gevraagd of u haar heeft proberen te contacteren, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze in ze in de gevangenis zat, dat u gevraagd heeft aan uw vriend om haar te helpen maar dat hij haar niet heeft gevonden. U gezegd dat u zelf kon uitvissen wat er met haar gebeurd is, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u geen contact had met haar, dat uw vriend contact had met haar en u gevraagd had om haar te bevrijden. U gezegd dat u in België geprobeerd kon hebben om uw vriendin te bereiken, verklaarde u dat u nooit contact heeft gehad met haar, dat haar familie zei dat ze geen spoor hadden van haar, dat ze misschien naar het buitenland is gegaan. **Dat u helemaal geen moeite deed om op te volgen wat er is gebeurd met de activisten komt dan ook uiterst bevreemdend over gezien u betoogde voor de vrijlating van die activisten en dat de reden is waarom u werd opgepakt, 2 dagen in de cel bleef en uiteindelijk het land moest ontvluchten en de halve wereld naar Europa afreisde. Dat uw interesse in dit alles plots als sneeuw voor de zon verdwenen blijkt, omdat ‘u er weg bent, en uw verhaal nu gedaan is’, wijst immers op een dermate desinteresse uwentwege, voor de zaak waarvoor u zich beweerdelijk inzette, en uw vrijheid en veiligheid riskeerde, alsof uw politiek engagement zich enkel beperkt tot uw wedervaren in Angola en de beweerde vervolgingsfeiten die u er zou hebben ondergaan. Uw verklaringen geven derhalve enkel blijk van opportunisme, veeleer dan een werkelijk en oprecht, politiek engagement.** Dat u verder ook helemaal geen moeite bleek te doen om uw vriendin [waarmee u ging betogen], die met u werd opgepakt, te contacteren, komt ook uiterst bevreemdend over. Uw desinteresse in de zaak is uiterst onlogisch gezien deze betoging de oorzaak was van uw problemen in Angola en deze apathie doet dan ook verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek.”* De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoekster in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van haar eerdere verklaringen dat haar vriend haar had bevolen om met niemand anders in Angola contact op te nemen, kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.10.6. Verzoekster uit in het verzoekschrift kritiek op de kwaliteit van de interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch zij maakt noch met haar betoog, noch met de gratuite beweringen dat slechts een fractie van hetgeen verteld wordt ook effectief wordt neergeschreven, dat op die manier het interview gemakkelijk kan gemanipuleerd worden en het niet moeilijk is om ervoor te zorgen dat bepaalde passages uit het verhaal van de verzoekers om internationale bescherming compleet worden overgeslagen, aannemelijk dat bepaalde elementen of gegevens in haar verklaringen foutief werden vertaald of niet werden genoteerd, laat staan dat zij aantoonde dat het interview zou zijn gemanipuleerd en dat zij haar verhaal niet heeft kunnen doen. Integendeel, uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds de kans kreeg om al haar asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoekster op het einde van dit interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd haar uitdrukkelijk gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen, waarop zij ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekster voldoende de kans gekregen om haar asielmotieven toe te lichten. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zelfs een interview van enkele uren slechts een beperkte weergave kan geven van de gebeurtenissen waarmee zij geconfronteerd werd, dat zowel de interviewer als de geïnterviewde zich gelet op het beperkte tijdsbestek immers verplicht zien om een selectie te maken, waardoor onvermijdelijk een aantal gebeurtenissen noodgedwongen onbesproken blijven of slechts zeer zijdelings worden aangehaald, doch zij laat na te concretiseren welke elementen of gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan

bod zouden zijn gekomen of welke aspecten van haar relaas zij niet (voldoende) zou hebben kunnen toelichten. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoekster aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook expliciet de vraag gesteld of zij nog iets wenste toe te voegen, waarop zij ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Gelet op het voorgaande, kan verzoekster in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig suggereren dat zij niet de kans zou hebben gehad om alle relevante elementen van haar relaas aan te brengen, te meer zij ook in onderhavig verzoekschrift geen bijkomende elementen aanvoert ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming.

2.10.7. In zoverre verzoekster nog betoogt dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, dat haar aanvraag zomaar werd verworpen om reden dat zij geen gegronde vrees kan aantonen, en dat nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat in de motivering van de bestreden beslissing een gebrek, onduidelijkheid of dubbelzinnigheid zou zitten kan, in acht genomen wat voorafgaat, allerm minst worden volgehouden. Hetzelfde geldt voor de stelling dat de bestreden beslissing 'karig' gemotiveerd zou zijn. Gelet op bovenstaande overwegingen, kan de stelling als zou de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk zijn gegaan en er geen degelijk onderzoek zou zijn voorafgegaan aan het nemen van de bestreden beslissing, evenmin worden bijgetreden.

2.10.8. Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag haar geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.10.9. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *"U legde nog enkele documenten neer, zoals een kopie van uw visum voor de Schengenzone, uitgegeven op 15-01-2016. U legde een kopie neer van enkele pagina's van uw paspoort, u legde uw originele geboorteakte en originele geboorteboekje neer, uw vliegticket, een geboorteakte van uw zoon [geboren in België] en een vaccinatiekaart. Het CGVS betwist noch uw Angolese nationaliteit noch het feit dat u legaal naar België bent gekomen. Uw vaccinatiekaart en geboorteakte van uw zoon zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag."*

2.10.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.11.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers

doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Angola zou hebben gekend of zal kennen. Integendeel, zij verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat zij, behalve de door haar beweerde arrestatie omwille van haar deelname aan een manifestatie, geen andere problemen met haar autoriteiten of medeburgers, noch problemen van algemene aard heeft gekend (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.7.).

2.11.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift weliswaar: *“Dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor haar terugkeer naar Angola, is begrijpelijk nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers vallen.*

Immers stelt het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de lokale autoriteiten grote capaciteitsproblemen ondervinden waardoor hun dienstverlening ontoereikend kan zijn.

*Het Ministerie van Buitenlandse Zaken laat verder weten dat de veiligheidssituatie in Angola onzeker blijft en het er **onveilig** is. Er geldt een verhoogd risico voor aanslagen, ontvoering en banditisme*

De wegen zijn er onbeveiligd en zeer gevaarlijk.

Verzoekende partij verwijst overigens naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties, waaruit overduidelijk blijkt dat, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land ontvlucht hebben.” en citeert verder in het verzoekschrift nog een passage uit het reisadvies voor Angola, waaruit volgens haar blijkt dat de situatie in geheel Angola onveilig is. Uit niets blijkt echter dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.11.3. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.12. In zoverre verzoekster nog poneert dat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht naar Angola terug te keren zodat zij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens (schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM), benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat ook in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.13. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekster is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.14. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan *in casu* niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.15. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS